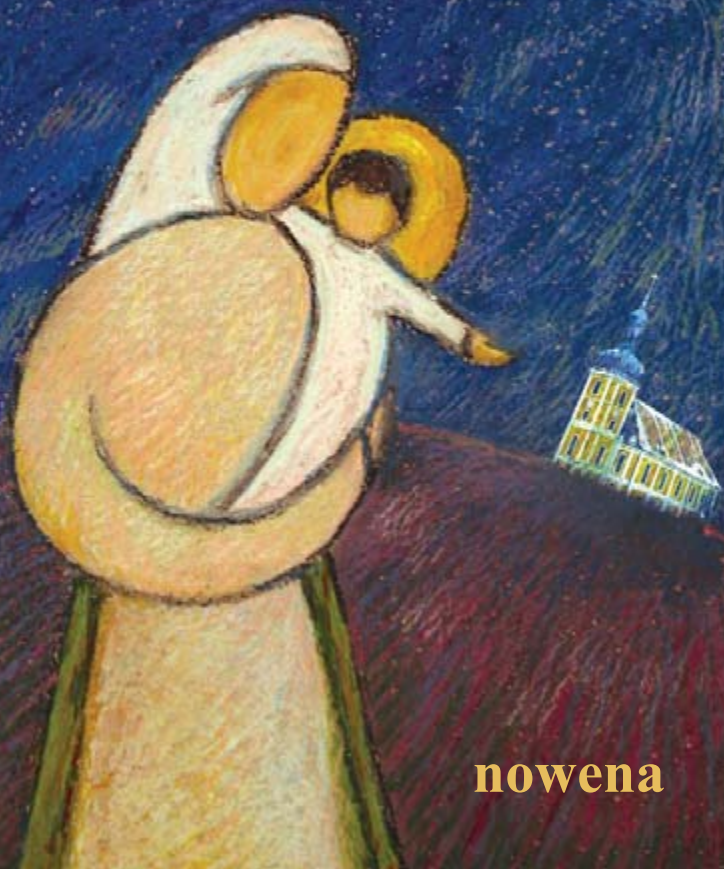

proście HAJ

nowena

Lube sotry a lubi bratřa,

lětuše putnikowanje 31. awgusta do Róžanta ma za naše biskopstwo wulki swjedžen być, „swójbny swjedžen biskopstwa“.

K přihotej našeho swjedženja prošu wšitkich so modlić, tež Was, kotřiž njemóžeće do Róžanta přińć.

Wosebje Was chorych prošu! Zhromadny paćer njech nas přewodźa a nam Božu lubosć a jeho swětło daruje.

Rjana modlerska tradicija je nowena, kotruž nańdžeš tež w leksikonje. Tam steji cyle strózbje: „Nowena (wot laćonskeho novem „džewjeć“) je w romsko-katolskej cyrkwi rozšěrjena

džewjećdnjowska pobožnosć, k přihotej na wulke swjedženje (jutry, hody, swjatki). Móže so tež modlić do wažnych wosobinskih rozsudow abo po wažnych žiwjenskich podawkach.“

Kak pak móžemy so hišće modlić, wosebje w hołku a tołku wšedneho dnja?

Modlić so rěka, dušu a žiwjenje na Boha wusměrić a po jeho woli žiwy być, potajkim za njeho wuknyć, džělač,

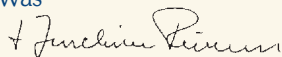
čerpječ, wotpočnyč a tež wumrěć, potajkim swoje wšě-
dne žiwjenje cyle z nim wothłosować. Tak je naš cyły
wotběh dnja runja modlitwje. Prajmy kaž Marija „haj“
(Mt 5,37) k Jězusej, jeje synej a jeho woli. Budźmy
wotewrjeni za to, štož chce nam Bóh rjec!

W Přěnim lisće Tesaloničanam pisa swjaty Pawoł tamni-
šej wosadže, zo jemu jara na tym zaležeše, jednotu mjez
wosadnymi skrućić. Tohodla jich prosy, mjezsobny pokoj
hajić, ze wšěmi sčerpliwi być, zło ze złom njeplaćić, ale
wo dobro mjezsobu a za wšitkich so prócować a nimo
toho „njepřestajnje“ so modlić (přir. 1 Tes 5,13 sc.sc.).
Modlće so w swójbach, zetkawajće so k tomu w zhroma-
dnosćach, we wšelakich kruhach a skupinach.

„Modlitwa Boha njezměni, ale změni modlerja.“ Danski
filozof a teologa Sören Kierkegaard wědžeše, wo čim
pisa. Bóh zamóže naše žiwjenje přetworić. Ale trjebamy
direktny kontakt.

Wosebity čas za tule nowenu njech su njedžele po
swjatkach wot 18. meje hač do 13. julija 2008.

Waš

Joachim Reinelt

Biskop Drježdžansko-Mišnjanski

Takle můžeme so nowenu modlić

Štó?

Wšelake skupiny, starobne skupiny, swójby, samostejacy su přeprošeni, so tule nowenu modlić – sami abo zhromadnje.

Kak?

Teksty su tak wšelakore kaž wěriwi biskopstwa.

Wotewrmy so jedyn druhemu kaž tež wšelakim řečnym stilam modlitwow.

Njeh so džěci sobu modla!

Koždy króć móža džěci pačerjej z něčim wosebitym a wažnym přinošować.

Hdže a hdy?

Móžne je modlenje k wěstym składnosćam a časam we wosadže: na wosadnych zarjadowanjach, w cyrkwin-skim chórje, na zetkanjach młodžiny, žonow, lektorow, w Kolpingowej swójbje, na ministrantskej hodžinje, w nabožnej wučbje, do Božeje mšě abo po njej ...

Doma na přikład: njedželu do wobjeda abo po wobjedže, wječor abo we wěstym druhim času.

Kreatiwna warianta: Wosada so dojedna: Modlimy so koždy tydžeń na přikład štwórtk w 19.30 hodž. w cyrkwi. Štóž so wobdžělic njemóže, móže so z modlerjemi duchownje zjednočić. (W tutym času móžeće so doma sobu modlić abo tež do cyrkwyje hić.)

„Ja“ – „My“

1

Hladamy na wobraz.
Wobhladamy sej jón a widžimy,
štož widžimy. Pisany wobraz?
Slubjenje? Namotuwu?
Prowokaciju? Přeprošenje?
Pohóršk?
Rozsudny je naš wid. Móžemy
pak jón změnić. Wobraz chce
nas přeprošyc, so na puć podać
– nutřkownje a wonkownje.
Nutřkowny puć móžemy
hnydom hić, dokelž potrjechi
naše myslenje, našu wěru,
našu nadžiju a naše lubowanje;
zjawnje pak póndžemy z druhimi
zhromadnje do Róžanta.

Za přěni, nutřkowny puć, móžemy čas a městnosć sami
postajić. Za wonkowny puć do Róžanta stej termin a
městnosć krutej. Je derje, zo smy přeprošeni a zo směmy
druhich přeprošyc.

Nastajmy so zhromadnje na puć. Budžmy wotewrjeni
za zetkanja z Bohom a z ludžimi w swěće, kotryž trjeba
ludži, kotřiž so na puć podadža. Pak na nutřkowny,
pak na wonkowny abo na wobej.

1 Přeni psalm

Zbóžny je, kiž njeda sej něšto narěčeć wot tych,
kotřiž Boha zańč nimaja,

 kotřiž činja, štož chcedža a tutych wusměšaja,
 kotřiž njesu tak wuspěšni a samospodobni kaž woni.

Zbóžni su, kotřiž pytnu, zo njeje Knjezowy zakon čěža,
kotraž žiwjenje pohóršuje,
ale zo woznamjenja swobodu a zbožo za cyłu stwórbu.

 Woni su sylni a skrućeja druhim rjap,
 dokelž ty jich posylnješ, Božo.

Činja to třebne w prawym času,
na prawym městnje, z prawymi srědkami.

 Cyle hinak hač nadući samospawni egoisća,
 kotřiž so přeco wurěčeć wědža, jenož zo njebychu
 sami zamołwitosć přewzac dyrbjeli
 za stworjenja twojeje stwórby.

Ze swojim naduwanjom su pozdatnje wuspěšni.
Tola před tobu njemóža so schować,
hdyž su rozsudy třebne.

 Božo, zhladuješ do wutrowow a nic na tučne konta.
 Wostanješ z tymi po puću,
 kotřiž sprawnosć pytaja.

Kotřiž pak jenož na sebje mysla,
hanibnje zańdu.

**Wótče,
spožč mi zmužitosc,
prěni krok sčinić.
Přichodne kročele
budžeja čím lóše.
Daj, zo bych stajnje znowa
nawuknył,
z Tobu po puću być.**

**Spožč nam elan,
zhromadnje so na puć podać.
Swoje sony
a nadźije chcemy sej wuměnjeć.
Pomhaj nam, zo z twojej,
zo z našej lubosću,
swět přeměnimy.**

Nadawk za małe džěci:

Kotre puće znajeće?
A kak přińdžemy na nich dale?
Powědajće wo tym!

„Cyrkej“

Cyrkej wisa! – Što je so stało? Je zaso něchtó něšto rjekł, štož so zjawnosći njelubi? Je něchtó ewangelij zastupował, „njech je hódž, njech njehódž“? Smy sej jako křesćenjo do črjopka stupili? To drje je přeni začišć, hdyž cyrkej na wobrazu widžimy. Tola snano chce nam wobraz něšto dospołnje hinaše rjec? Chce nam pokazać cyrkej, kotraž při puću steji, kotraž je na puću? Cyrkej chce na horu, chce džěl puća kročić. Abo je runje „přez horu“ a docpěje „kruty

zakład“? Měnjeny pak njeje kamjentny twar, nic dom pod škitom pomnikow, w kotrymž turisća město wěčneje swěcy sławne pišćełe pytaja, nic cyrkej w Heuersdorfje, kotraž dyrbyeše dwanaće kilometrow dale pućować. Na wobrazu to njewidžimy, ale wěmy: W cyrkwi su ludžo, ty, ja, moje džěci, waša wowka, waš džěd, wjesnjanosta, bjezdžělny, biskop, wodžer tramwajki a minister. To su ći, kotřiž cyrkej po puću, kotryž nětko hižo dwaj tysacaj lět traje, přez hory a doły njesu. Hdyž so zetkawamy, je Bóh – tak je nam prajił – mjez nami. Potom njeje to, štož na wobrazu widžimy, snadź scyła žana hora, jenož prosće puć. A Chrystus na rukomaj swojeje maćerje pokazuje

na nas, tak, jako chcył nam rjec: „Njekomdźće so a nječakajće! Běžće! Wšako wěsće, sym puć, sym tež prawda a sym waše žiwjenje.“ Tuž podajmy so na puć a pohibujmy cyrkej, nic kamjenje, ale sebje!
Marija budže nam z dobrej přewodźerku.

Pjatonaty psalm

Štó smě w twojim stanje přebywać, Knježe,
što bydlić na twojej swjatej horje?

Štóż chodži w njewinosći a jedna prawje,
štóż rěči prawdu a po swědomju,
štóż z jazykom so njeprísodža,

swojemu blišemu nječini zleho,
njeprijnjese hańbu na swojeho susoda.

Kiž začiskuje njekmaneho,
bohabojaznych pak česći;

kiž swoju přisahu njewotwoła,
njevch tež wobćežna była,

swój pjenjz njepožčuje lichujo
a přećiwo njewinowatemu
so njeda wobtykać.

Štóż takle čini,
njevudže nihdy chablać.

2 Wótče,
daj nam wšitkim w twojej cyrkwi
ćopłotu lubosće začuwać,
nic pak zymnosć kamjenjow.
Wotewr durje,
z kotrymiž často druhich wuzamkujemy,
a tež te,
za kotrymiž so sami zamkamy.
Njedaj nam zadwělować
a so zatrašić dać,
hdyž na twoju cyrkej
ćežke časy čakaja.
Daj nam, swojej cyrkwi,
z twojej pomocu časnosć překročić
a wěčnosć docpěć.
Maći Boža, Róžeńčanska
budź nam swěrna přewodźerka.

Nadawk za małe dźěći:

Namolujće cyrkej z wulkimi wotewrjenymi durjemi.

„Marija a Jězus“ 3

Žadyn barokowy Jězusk,
połnoličkaty
zbóžnje so smějacy.
Žana lubozna maćerka,
pomocna, mudra,
ze sobu
a swětom přezjedna.

Město toho:
Pućowacaj bjez mjezwočow.
Mać ze swojim džěsćom.
Wječor, póćmje, po puću.

Marija a Jězus bjez mjezwočow.
Dokelž spožča kóždy wobhladowar
woběmaj hinaše mjezwočo.
Dokelž kóždy čłowjek Mariju a Jězusa
na hinaše wašnje
widži a začuwa.

3 Bohu džak!

Jenož derje, zo tehdy hišće njefotografowachu!
Hewak byštej „wěrnej“ wobliči Marije a Jězusa džensa
na T-shirtach a posterach byłoj. Abo samo w časopisu
Bravo. Hrozne skomolenja na chorhojach a plakatach.
Kaž Che Guevara. Abo Lenin. Abo Tokio Hotel.

Jenož derje, zo njemóžu „wěrnej“ wobliči Marije a Jězusa
znjewužiwać. Zo njemóžu jej zwičnić za swoje zaměry,
swoje nahlady, swoje poselstwo, swoju móšnju.

Jězus a Marija, tutaj pućowarjej,
kotrajž staj so na swój puć podałoj.
Chcu-li jeju widžeć, dyrbjuj z nimaj hić –
a nic jenož zboka puća na njeju hladać
a jeju wobkedźbować.

**Čłowjek hlada
na wonkownosć,
Knjez pak hlada
na wutrobu.**

1 Samuel 16,7

**Wótče!
Nawuč mje,
dokładnišo na něšto hladać.
Spožč mi mudrosć,
na swoje přenje začišće so njespušćeć.**

**Spožč mi sylnosć,
rjanym zapakowanjam
a wopačnym
slubjenjam
njepodležeć.**

**Pomhaj mi,
će spóznać.
W Jězusu, w Mariji.**

**Nadawk
za małe dźěći:**

Pokažće nam
swoje mjezwoča:
přećelne,
rozmjrzane,
dobře, hněwne,
mužne, wjesole.

Marija ma Jězusa na rukomaj. Je jemu přichilena. Pola njeje je schowany. Jězus je hišće mały. Trjeba swoju mać, hačrunjež swojej ručce wupřestrěwa, jako by chcył swět a kóždeho z nas wobjimać. Wona jeho žiwi, jeho pjeluškuj, řečec wući. Wón je žiwy z jeje lubosće. Njewopřimněš to: Tak mały so Bóh sćini. Tak dospołnje wotwisny wot čłowjeka, wot swojeje maćerje, wot swojeje maćerje Marije. Što by bylo bjez jeje „haj“? Abo lěpje prašane: Što wšitko njeby bylo?

Marija njemóže sej hišće domyslić, što z jeje Jězusa raz budže. Što wšitko zeskutkowni w mnoho ludžoch swojeho časa a w towaršnosći. Tež nic, što wšitko změje přetrać, na čerpjenjach, přeradže, krjudowanjach, wopušćenosci, smjerći na křižu. A hišće mjenje, zo njebudže tónle křiž doskónčny kónc, ale spočatk něčeho dospołnje noweho. A scyła njemóžeše sej domyslić, zo budže jeje syn tež hišće lětstotki pozdžišo a we wšěch kulturach ludži w najhlubšim pozbudžeć a pohnuwać, zo swoje žiwjenje zakładnje změnja a so na jeho žiwjenju wusměrja.

Z tobu kročić

Něchtó dže pódla mje. Po puću do Róžanta. Po žiwjen-
skim puću. Přewodža mje dołho abo jenož chwilku ...

Něchtó mój puć křižuje. Překřižuje moje plany:
Widžu jeho jako njepräčela, abo wužiju šansu zetkanja?

Štó to je? Derje znate mjezwočo, mi bliski, abo cuzy?
Staruška z wulkim žiwjenskim nazhonjenjom, čily muž
abo małe džěčo? Wuspěšny muž, kotryž ma wjele pjenjez
w zaku, na kotrehož wšitcy sluchaja, kotryž je swět widžał
a wjele wuskutkował, abo něchtó, kotryž runje tak
žiwjenje zmištruje, njenapadny typ, kotrehož nchtó ducy
njewobkedžbuje, kotryž je snadź dospohnje rezignował,
nula?
Štó?

Bych tola před tysacomaj lět žiwy był, w Swjatym kraju ...
Bych tola Jězusa ze swojimaj wočomaj widžał, jeho hlós
słyšał, jeho skutki dožiwił ...

Džensa móžu jeho ze swojimaj wočomaj widžeć,
ze swojimaj wušomaj słyšeć, jeho skutki dožiwić, nětko!

Džensa móžu jeho ze swojimaj wočomaj widžeć w tym,
kotryž pódla mje dže a moje plany překřižuje.
W tebi a we mni.

4 Luby Božo!
Džak ċi, zo sy so
tak mały sčiniť.
Džak ċi, zo sy so
stať jedyn z nas.
Džak ċi, zo sy nam
z tym puć pokazať,
kotryž k tebi wjedže.
Jězuso, ty sy prajiť:
„Štož sće
najmjeńšemu
z mojich
bratrow
sčiniłi,
to sće
mi sčiniłi.“
Pomhaj nam,
z ludźimi tak wobchadžeć
kaž bychmy z tobu wobchadźeli.
Pomhaj nam, će w kóždym
sobučłowjeku spóznać.

**Nadawk
za małe džěci:**

Dajće so na ruce
wzać a prajće
nam, kak to je.

„Marija“

5

Kaž zo by jednore bylo za teenagera, džěčo wočakować. A potom njeje slubjeny ani hišće džěsćowy nan.

Za Mariju njebě zawěšće jednore, Bohu HAJ prajić. Štó měł jej wěrić, zo njeje džěčo pod jeje wutrobu wot někajkeho muža, ale Boži Syn? To ani sama njewopřimnje, štož je wot jandžela Gabriela zhonila. Kak to jenož Józefej a zdobom cyłemu přecelstwu wujasni?

Na wobrazu nima Marija žane mjezwočo. Chce wumělc, zo tam swoje mjezwočo widžu? A hdyž sym na Marijinym městnje, praju potom tež ja prosće HAJ? Přihłosuju prosće Božim planam?

To wšak za mnje rěka, zo Bože plany najprjedy scyła spóznaju, zo sym za nje wotewrjeny. Samo za Bože předewzaća, kotrež moje čłowječe předstawy přesahuja.

5 Wulke wěcy činiš, Božo

Wjeselu so nad tobu, Božo.
Nad tobu móžu so jenož radować.

Ty wšak na to njehladaš,
što wšitko móžu.

Božo, ty sy najwjetši,
samo wjetši hač zamóžu sej myslić.

Kóždemu čłowjekej sy dobroćiwu.
Nikomu so njenanzuješ.

Ty zamóžeš wšitko,
tež naduwakow ponižić
a jich samo wotsadzić,
sprawnych pak powyšić.

Ty wobdariš tych, kotřiž sej to zasłuža,
njesprawnje zbohatnjenych
wupósćeleş prózdnych.

Nadawk za małe dźěći:

Što sej myslíce, kak rady je Jězus swoju mać měř?

A kak rady maće wy swoju mać?

Pokažće jej to!

Proš
Proš
Proš
Proš
Proš
Proš
Proš

Proš
Proš
Proš
Proš
Proš
Proš
Proš

za ...

6 „Hora – puć“

Wulka hora,
kotraž leži přede mnu.
Nadawki. Džěło. Zličbowanki.
Listy. Wobstaranja. Ćikot.
Dołhi je puć,
kotryž mam hišće před sobu.
Nadawki. Džěło. Zličbowanki.
Listy. Wobstaranja.
Wšo tajke wěcy.
Doniž ...
Doniž što?
Doniž mam skónčnje swój měř?
Doniž móžu skónčnje činić,
štož mje woprawdže zwjesela?
Doniž móžu skónčnje wotpočnyć?

Doniž móža mje wšitcy rady měć?

Hdyž je TO cil, potom nochcu na tule wulku horu lězc.
Hdyž je TO cil, nochcu puć scyła hić.

Jenož ...

Za kotry cil so wudani, hory zdobywać?
Po puću być?
Scyła so na puć podać?

Jedynadźewjećdźesaty psalm

Knjez

... je twój wuček.

Wjeršneho sy sej za wobornika wubrać.

K tebi njepristupi zło,

a čwěla njepribliži so twojemu domej.

**Přetož swojim jandželam je Knjez tebje dla přikazať,
zo bychu će hladali na wšěch twojich pučach.**

Na rukomaj budžeja će nosyć,

zo by sej wo kamjeń nohu njezraniť.

**Po hadach a zmijicach budžeš chodzić,
lawa zateptaš a zmija.**

Dokelž na mni wisa, wuswobodžu jeho,

škitać budu jeho, dokelž znaje moje mjeno.

Zawoła-li mje,

jeho wusłyšu.

Budu z nim w nuzy a stysku,

wutorhnu jeho a wostawju.

**Z dołhim žiwjenjom jeho nasycu
a pokazam jemu swoju zbóžnosť.**

6

**Knježe,
přewodžeš mje
na wšěch mojich pućach.**

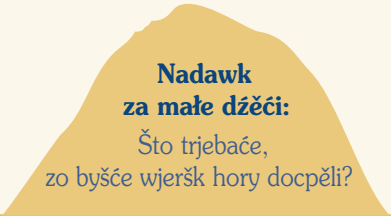
**Pomhaj mi,
zo bych so časćišo na to dopomniť.**

**Pomhaj mi,
nic „jenož swój měř měć“,
jenož „wotšaltować chcyc“.**

**Pomhaj mi,
nic jenož „to swoje činić“.**

Ale: To TWOJE.

**Budź mój přewodžer
a mój cil.**

**Nadawk
za małe džěci:**

Što trjebaće,
zo byšće wjeršk hory docpěli?

„Astrologa“

7

Hvězda předřeva čmu.
To je tróšt w nocy. Znamjo.
Skića orientaciju.

Kaž Betlehemska hwězda swěći
nad Róžeňčanskej swjatnicu.
Betlehemska hwězda je mudrym
puć pokazała. Zdaloka su ju
sčěhowali.

Što nas wočakuje, jeli za tutej
hwězdu džemy?
Što tam nańdžemy?

A w našim žiwjenju – za kotrej
hwězdu poprawom džemy?

Druhdy so prašam: Sym so hižo woprawdže tak jasne
rozsudžil? Abo njedam so tež slepić kaž mnozy druzy?
Pytaja superstara – a su přestapjeni. Přepozdže pytnu,
zo bychu jim hižo małe hwězki dosahali, kotrež drje so
skrótka zaswěćichu, jasnje a wótrje. Tola lědma na njebju
so pokazawši, su bórže zaso hasnyli.

Marija njeje žana njebieska hwězda. W mnohich kěrlušach
pak wobspěwa so jako jutnica. Jutnica je znamjo nadžije.
Wona připowědža dzeń: Bórže dzeń zaswita,
bórže budže swětło.

7 Idole a hvězdy

Kotra hvězda mjezy všěmi
hvězdami je prawa? Namakaj
swoju hvězdu, a nic tu, za kotrejž
wšitcy hladaja! Rainer Haak

Troje wěcy su nam z paradiza zwostali:
nóčne hvězdy,
kwětki dnja
a džěćace woči. Dante Alighieri

Jenička hvězda dosaha, zo do swěta wěriš.

Andrea Schwarz

Hakle w nocy
hvězdy
widziš.

Chiara Lubich

Budu
w njebjesach
stajnje
pobrachować – zo
bych za tych
swěčku zaswěćiła,
kotřiž su na zemi
pócmje žiwi.

Mać Tereza

Luby Božo,
 džak ċi,
 zo swoju škitacu ruku
 nad nami wupřestrěwaš.
 Daj, zo by so naše putnikowanje poradziło.
 Džak ċi,
 zo nas na našim puću přewodžeš.
 Chcemy přeco za tej hwězdu kročić,
 kotraž nas k tebi wjedže.
 Jězuso, ty sy swětło.
 Džak ċi,
 zo ċmu znaješ a zo sy ju sam přecerpješ.
 To nas posylnja a nam nadziju spožča.
 Daj, zo bychmy tež w najćmowšej nocy
 twoju bliskosć začuwali.
 Džak ċi, zo sy
 nam swoju mać
 za našu maćer
 dariš. Daj nam –
 kaž Marija –
 druhim
 z hwězdu być,
 zo swój puć
 namakaja a k swětłu
 dóńdu.

**Nadawk
za małe džěći:**

Pohladajće za hwězdami
na njebju a dajće sej wot
dorosćenych tři hwězdna
pokazać. Byšće tak
směr nadešli?

Ćma postaja wobraz. Marija z Jězusom a cyrkej na horje su w swětych barbach molowane – runje tak mała hwězda. Zbytk wobraza je ćmowy – to hodži so do adwenta, ale nic do tutych nalětnich dnjow, w kotrychž je wšo swětle. Ale kak wupada we mni? Je tam tež wšitko swětle a slónčne? Abo tči tam tež něštožkuli ćmowe – při wšěm nalětnim slóncu?

Nošu starosće, strachi a problemy ze sobu. Někotre su małe a pódlanske. Druhe pak naše žiwjenje počezuja: Něchtó je ćežko chory. Swójba hrozy rozpadnyć. Moje džěci du puće, kotrež njezrozumju. Čěžki dóńt je mi wšu žiwjensku wolu wzał. Financielne starosće rubja mi spar. Njewěm, kak dolho móžu hišće žadanjam swojeho džěloweho městna wotpowědować. Abo čerpju pod tym, zo mje na džělowych wikach hižo njetrjebaja. Ale tež globalne starosće moje žiwjenje počezuja: Kak póńdže dale w našej towaršnosći a našim kraju, z našej cyrkwu a našej zemju?

Njewěm žaneje wotmołwy. Ale wěm někoho, kotrehož móžu so woprašć. A směm so na to spušćeć, zo wón mi wotmołwi a ćmu we mni rozjasni.

Jezaja

Lud, kiž pócmje chodži,
wuhlada wulke swětło.

Nad tymi, kotřiž w ćemnym kraju bydla,
zaswěći so swětło.

Rozmnožiš jich radosć,
a powjetšiš jich wjeselo.

Raduja so před tobu,
kaž so ludžo raduja w času žnjow,
kaž so wjesela, hdyž rozdžěleja dobytwu.

Přetož kóždy wojerski ćežki škórń,
kóždy płaśc, w kreji womačany,
budže spaleny a žratwa wohnja.

Přetož džěcatko je so nam narodžiło,
syn je nam daty.

Knjejstwo je zložene na jeho ramjeni.

Jeho mjeno rěka:

Wobdźiwajny radźiciel, sylny Bóh,
wěčny Wótc, wjerch pokoja.

Wulke knjejstwo

a wěčny je pokoj za Dawidowy trón
a jeho kralestwo, kotrež postaji wón
a skrući w prawje a sprawnosći.

Wotnětka hač na wěki

budže žarliwa lubosć Knjeza wójskow tole činić.

8 Formulujće konkretnu naležnosć, kotruž chceće z putnikowanjom do Róžanta zwjazać.

**Jězuso, sy do ćmy
tohole swěta přišoť
a ludžom nowu nadźiju dať.
W mojim žiwjenju je tež druhdy ćma.
Starosće, problemy a strachi rubja mi
někotružkuli žiwjensku radosć.
Wosebje počezuje mje ... (tu konkretno
wosobinske starosće mjenować).**

**Mjenuju ći ćeže swojeho žiwjenja
w nadźiji, zo na moje prašenja
wotmoťwiš.**

**Snano njebudže mi
twoja
wotmoťwa luba.
Snano budže hinaša
hać sym so nadźijať.
Ale spuščam so na to,
zo sy we wšej ćmě při
mni.**

Amen.

Nadawk

za małe dźěći:

Što začuwaće,
hdyž je ćma?

Hasće swěcu a
zaswěćće swěčku
k modlenju.

„prosće haj?“

9

Ty čichi Wótče,
hdy by jeno stajnje tak lochko
było, „haj“ k twojej woli rjec.
Často twój hlós lédma słyšimy.
Rěčiš tak mjelčo?
Zaleži to na našich wušach?
Abo wusyłaš na frekwency,
kotruž njemóžemy přijimać?
Daj, zo bychmy přihotowani byli
za swoje „haj“,
kotrež chcemy či sami rjec.

Prosće haj?
Ničo njeje ćešo hač to.
Ale z twojej pomocu móže so radzić.
Ty bratře, ty sotra,
ty maći, ty nano,
ty přěcelo, ty přěcelka,
ty bliši, ty bliša,
ty džowka, ty syno,

ty Božo!

Prosće haj!
Ničo lóše hač to.

9 Wosomadwacety psalm

Hač prošu raz na mnje poskaš, Božo?
Chcu će tež wotmołwić słyšeć.

Hdyž mjelčiš, dže so mi kaž wšitkim,
kotřiž hižo z tobu njerěča.

Poskaj tola na mnje, hdyž wołam!
Poskaj na mnje, hdyž šeptam!

Poskaj na mnje, hdyž sym rozhněwany!
Poskaj na mnje, hdyž so modlu!

Ně, nochcu něchtó być,
kotryž haj praji a ně myslu.

Ně, nochcu žane špatne žiwjenje wjesć
a kontakt z tobu přetorhnyć

kaž ći, kotřiž nochcedža ničo wo tebi wědžeć
a twoje skutki njewidža.

Chcu so ći džakować, Božo.
A chcu wěrić, zo mje słyšiš.

Skrućeš mi rjap.
W tebi čuju so wěsty.

Wozbožeš mje –
tak jara, zo móhł spěwać a rejować.

Přińdź k wšitkim, kotřiž do tebe wěrja!
Posylń nas a njewopušč nas!

Pomhaj nam, zmysl a zaměr žiwjenja spóznać!
Pokaž nam městno,
hdžež móžemy sej móc a mužnosć načerpać!

Knježe, daj zo bychmy
sćerpliwi byli z tobu a
njesćerpliwi ze swětom.
Daj, zo bychmy
sensibelnje twój hłós
pytali a posylnjej nas,
twoju wolu přesadzić.
Knježe, budź sćerpny
z nami, hdyž hižo
njemóžemy, a njesćerpny,
hdyž lěni na to čakamy,
zo druzy twój swět
polěpša. Sćiń nas
skedźbných, aktiwnych a
zmužitych. Daj nam
nastork, kotryž trjebamy,
a budź městno, hdžež měř
a zepěru nańdžemy. Daj,
zo bychmy će stajnje
znowa pytali a će při tym
prošu hdys a hdys začuwali.

Nadawk za małe dźěći:

Prašejće so dorosćených, k čemu rady haj praja? A ty?

Róžant 1 nowena

wudawaćel: Drježdžansko-Mišnjanske biskopstwo
Käthe-Kollwitz-Ufer 84, 01309 Dresden

teksty: Clemens Behr, Guido Erbrich, Matthias Holluba, Daniel Heinze,
Edmund Königsmann, Rafael Ledźbor

titulny wobraz: Maris Apfelbergs – narodženy 1975; je molerstwo a wumělstwo w Rize
studował; studuje tuchwilu katolsku teologiju w Rize; je woženjeny a nan třoch dźěći;
dźěła w křesćanskim dźěćacym domje jako kublar a wumělski pedagoga w Letiskej

*fota, redakcija
a layout:* Guido Erbrich, Rafael Ledźbor

*Nowena w serbskej rěči wozjewi so po swjatkach tydźensce w Katolskim Posole
kaž tež w interneće pod www.posol.de. W němskej rěči je wona jako zešiwk
wudata a zdobom pod www.bistum-dresden-meissen.de wozjewjena.*
